

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 22/2020
29.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Звонко Лукић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж. 629/19 (2009) од 24.07.2019. године, у седници од 29.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж. 629/19 (2009) од 24.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 629/19 (2009) од 24.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П. 8741/17 од 10.10.2017. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му на име неисплаћених ратних дневница за период од 24.03.1999. године до 24.06.1999. године исплати укупно 3.015,50 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости сваког износа до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженој накнадитрошкове парничног поступка у износу од 24.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Гж. 629/19 (2009) од 24.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404.

став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11). Уз ревизију нису приложене другачије судске одлуке у погледу примене члана 376. Закона о облигационим односима који се односи на застарелост потраживања, у односу на који постоји уједначена судска пракса. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом од 12. марта 2009. године тужилац је тражио исплату дуга у износу од 7.000,00 динара. Поднеском од 06.10.2014. године захтев је смањен на износ од 3.015,50 динара.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић